

Miestnosť plná obrazov

Moja babka bola kedysi profesionálna maliarka. Ešte stále maľuje úžasné obrazy, ale už to nie je jej povolanie. Po celom dome mojich starých rodičov v Prešove sú rozvešané babkine obrazy. Babka hovorí, že v každom z nás sa skrýva kúsok tvorivosti. A je len na nás, či ju využijeme. Chcela by som byť taká talentovaná umelkyňa, ako je moja stará mama.

V ten deň lialo, akoby sa celé nebo pretrhlo. Keď ma už omrzelo pozerat' rozprávky, čítať si, modelovať koráliky zo špeciálnej hlíny, hrať sa s kocúrom Félixom, kresliť si, hrať s dedkom karty, stavať traktor zo železnej stavebnice, prezerat' si babkine nádherné porcelánové bábiky a neviem čo ešte, pobrala som sa za babkou. Ako vždy sedela vo svojom ateliéri a maľovala obraz. Tento raz to bolo z horského prostredia. Na obraze bolo namaľované jazero a v pozadí boli vysoké vrchy a malé stromčeky, zrejme kosodrevina. „Babička, ja sa nudím,“ povedala som a podišla som k babke. Babka zdvihla zrak od obrazu, pozrela sa na mňa a povedala: „Tvoriví ľudia sa nikdy nenudia. Vždy si nájdú nejakú zaujímavú prácu.“ Zagúľala som očami. Babka zrazu vstala zo stoličky. „Pod' za mnou!“ veselo zakričala. Cestou z ateliéru vybrala babka z malej zelenej krabičky starodávny, už napoly zhrdzavený kľúč. Chcela som sa jej spýtať, kam má namierené, babka išla tak rýchlo, že som ju ledva stihla nasledovať. Na poschodí babka spomalila a konečne išla normálnou ľudskou chôdzou. No zastavila sa až na konci chodby. „Teraz ti niečo ukážem,“ povedala. Hneď na to zobrala z kúta rebrík

a oprela ho o strop. „Čo, čo to robíš?“ opýtala som sa, lebo mi to bolo čudné. No babka sa len tajnostkársky usmiala a povedala: „Trpezlivosť ruže prináša.“ Potom vyliezla po rebríku a keď už bola úplne hore blízko pri strope, odomkla tým starodávnym kľúčom padacie dvere a otvorila ich. Rukou mi kývla, aby som šla za ňou a vyšla hore na povalu. Prekvapene som ju nasledovala. Keď som prvýkrát videla celú miestnosť, od údivu mi takmer spadla sánka: Miestnosť bola plná obrazov. Ale akých obrazov! Jeden obraz mohol mať tak dva metre. „Tie obrazy si maľovala ty?“ koktala som. Babka prikývla. Chvíľu som si ešte pozerala obrazy, ale potom som dostala veľkú chuť namaľovať taký obraz. A tak som rýchlo zliezla po rebríku dole a bežala do ateliéru. Mala som zaručené, že po zvyšok prázdnin sa nudiť nebudem. A konečne som sa cítila, ako ozajstný umelec. Tento príbeh nie je síce veľmi zaujímavý, alebo fantazijný. No akoby mal pre nás odkaz. Tým odkazom je, aby sme sa nikdy nenudili a vždy si našli nejakú činnosť. Len tak môžeme v živote niečo dosiahnuť.